

Revista ARTA**Ioana Batranu**

November 17, 2013

By Mihaela Chiriac

EXPOZIȚII INTERNAȚIONALE / INTERNATIONAL EXHIBITIONS

IOANA BĂTRĂNU

© NOVEMBER 17, 2013 👤 REVISTAARTAVECHE

Bogdan Andrei Bordeianu la Melancholic Interior 1, 1995, oil on canvas, 209,5Ă~145 cm

Ioana Bătrănu, Margini
 Galeria Plan B, Berlin
 18 ianuarie – 2 martie 2013

text de MIHAELA CHIRIAC

Ioana Bătrănu (n. 1960) pictează în tușe largi și expresive, stratificate dens adesea pe pânze de mari dimensiuni – interioare opulente sau triviale, grădini și cimitire golite de prezența umană, ca proiecții ale melancoliei. În spațiile berlineze ale galeriei Plan B i se dedică o expoziție personală – Margini – care concentrează într-un mod reprezentativ activitatea artistei în jurul acestei teme, de la începutul anilor '90 până în prezent. Expresivitatea gravă a picturii practicate de Bătrănu a inspirat criticii, cu ocazia unor expoziții mai vechi, la reacții contradictorii: pe de-o parte, elogiul sensibilității artistice al cărei produs e această pictură; pe de alta, o critică nimicitoare provenită dintr-o aversi-

une nu doar față de această sensibilitate și manieră a expresiei ei în mod particular, ci chiar față de genul artistic profesat, considerat desuet.

Este adevărat că atât tematica, dar și maniera picturii loanei Bătrânu par imune la zgomotul artei contemporane și la evoluțiile acesteia. Ceea ce i s-a reproșat artistei de către unii critici, e drept, mult prea virulenți, este, pe scurt, disocierea ei de prezent, faptul că sensibilitatea ei nu pare a fi expresia contextului istoric cu care ea este contemporană, ci a unui ideal artistic învechit, depășit, un anacronism așadar. S-ar putea spune și altfel, fără a încerca vreun joc de cuvinte de un gust îndoielnic și fără a emite vreo judecată de valoare mascată, că Ioana Bătrânu însăși nu-și propune, ca majoritatea artiștilor contemporani, să facă o artă „tânără”, o artă care să emane contemporaneitate, ci pare, dimpotrivă, să se îndepărteze conștient de ea. Asta cu toate că (sau poate tocmai de aceea) la debutul ei din a doua jumătate a anilor '80 ea a experimentat o pictură neo-expresionistă, după cum a fost catalogată, care își avea sursa chiar în cultura populară occidentală, în cultul noului par excellence.

(pentru restul articolului vezi versiunea pe hârtie)